

N:o 60.

Uppläst och godkänd hos Första Kammaren den 12 maj 1896.
— — — — Andra Kammaren den 13 — —

*Riksdagens skrifvelse till Konungen, om ändrad lydelse af 69 och 71 §§
konkurslagen.*

(Lagutskottets utlåtande n:o 39.)

Till Konungen.

Inom Riksdagen har af enskild motionär erinrats, hurusom tillämpningen af bestämmelserna i 69 och 71 §§ konkurslagen angående ingifvande af bevakningshandlingar och aflemnande af anmärkningsskrifter vore vacklande, i det en del domare tilläte, att dylika handlingar finge till dem med allmänna posten insändas, under det andra fordrade, att de skulle till dem öfverlemnas, vare sig af parten sjelf eller genom ombud. Under anförande, hurusom allmänheten icke gerna kunde för utförande af talan finna sig i så tunga och besvärliga former som de sistnämnda, har motionären föreslagit, att uti 69 och 71 §§ konkurslagen skulle inrymmas bestämmelser derom, att de i paragraferna omförmälda handlingar finge i betaldt bref med allmänna posten insändas, äfvensom att ord eller meningar uti en eller flera af konkurslagens öfriga paragrafer skulle än-

dras, der sådant möjligen påkallades, till följd af förändringarna i 69 och 71 §§.

Riksdagen hyser den uppfattning, att åt ifrågavarande stadganden i konkurslagen icke kan gifvas annan tolkning, än att den, som vill bevaka fordran eller mot bevakad fordran framställa anmärkning, måste sjelf eller genom ombud aflemna skrifvelse derom till vederbörande domare eller domstol. Visserligen är det icke för Riksdagen obekant, det domare emottaga bevakningar och anmärkningsskrifter, hvilka blifvit i behörig tid med posten insända, såsom om de i laga ordning ingifvits, men detta förfarande anser Riksdagen hafva sin grund uteslutande i ett tillmötesgående mot parterna och icke under några omständigheter åligga domären såsom tjenstepligt. Ett sådant förfaringssätt har emellertid, enligt Riksdagens mening, goda skäl för sig. Det synes nemligen Riksdagen klart, att det för den rättsökande ofta kan vara förenadt med stora svårigheter, ja hardt när omöjligt, att personligen infinna sig. Visserligen är parten för sådant fall hänvisad till begagnande af ombud; men äfven ett sådant förfarande är förenadt med åtskilliga olägenheter, såsom besvär för anskaffande af ombud, omkostnader, osäkerhet att ombudet med noggrannhet fullgör uppdraget, och dylikt. Dessa och liknande olägenheter skulle undanrödjias genom det af motionären föreslagna förfaringssättet — ett förfaringssätt, som dessutom redan tillämpas hos administrativa myndigheter. Genom tvenne kongl. förordningar den 12 juni 1885 är nemligen stadgadt, att part må, under iakttagande för öfrigt af vederbörlig tid och ordning, på eget äfventyr till statsdepartement och förvaltande myndigheter insända ansökningar, besvär och andra handlingar i betaldt bref med allmänna posten. Enligt hvad Riksdagen erfarit, har denna anordning icke föranledt några olägenheter, utan tvärt om visat sig i alla afseenden förmånlig. Riksdagen finner därför syftet i den väckta motionen synnerligen beaktansvärdt. Dock hyser Riksdagen någon tvekan, huruvida det föreslagna förfaringssättet kan vara lämpligt beträffande 71 §, då i densamma afses iakttagande af fatalier och det därför till äfventyrs, så länge ett genom lag ordnad kansli vid underrätterna saknas, kan, särskildt i det fall, att vederbörande domare vid tiden för anmärkningars aflemnande för embetsgöromål eller af annat skäl vistades utom sitt hem, uppstå tvist, huruvida anmärkning blifvit inom rätt tid framställd. Beträffande deremot andra i konkurslagen förekommande bestämmelser om aflemnande af handlingar till rätten eller domaren, såsom t. ex. stadgandena i 80 § om efterbevakningar, i 86 § i fråga om edgångsyrkande och i 88 § om edgångsbevis, anser Riksdagen, på sätt motionären ock antydt, att en ändring i angifven rigtning af 69 § påkallar, för kouseqvansens skull, ändring äfven af dessa bestämmelser.

På grund af hvad sålunda anförts, får Riksdagen anhålla, att Eders Kongl. Maj:t, efter utredning i hvilken omfattning handlingar i konkursmål må kunna i de af motionären angifna hänseenden i betaldt bref med allmänna posten till rätten eller domaren insändas, måtte för Riksdagen framlägga förslag till de lagändringar i detta syfte, som må anses böra vidtagas.

Stockholm den 13 maj 1896.

Med undersåtlig vördnad.